

PERIÒDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS ÒNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

FREDERICH FUENTES.

Aixerit, discret y sempre
graciós, en la mida justa,
es un actor molt simpàtich
y 'l que 's diu de bona fusta.
Sab donar rellèu y vida
als personatjes qu' ell crea
y may li ha faltat l' aplauso
del públich que va á Romea.

L' EXPOSICIÓ DE PER RIURE.

REVISTA CÒMICA.

Diumenje 's cumplí 'l plasso. L' arcalde que fa sempre las cosas ab la deguda solemnitat, havia empenyat solemnement la paraula de que s' obriria l' Exposició Universal. La fetxa del 8 de abril figurava ab lletras de colors en los cartells de convocatoria enviats á las quatre parts del mon.

Era tal la seguretad que tenia D. Francisco de cumplir la paraula empenyada, que un mes y mitj endarrera s' hauria jugat las patillas á que l' Exposició Universal s' obriria 'l dia 8 de abril.

¡Pobre d' ell si tal hagués fet! Avuy aniria pelat de cara com lo Quico més insignificant dels molts que matan lo temps passejantse per la Rambla de Barcelona.

—Pero l' Exposició s' ha obert. diuhen los que ni ab aixó, ni en materia d' eleccions miran tan prim.

—Y en proba de que s' ha obert, que 'l públich hi pot entrar y s' hi pot passejar, de tres á sis de la tarde, prenent billet al despaig. L' entrada costa una pesseta.

¡Quín talentarro tèn 'l nostre arcalde! ¿Ell caure en ridícul? May de la vida. Perque, mirin tho pèl cantó que vulgan, aixó de obrir una Exposició tot just mitj embastada, sense un edifici llest, sense una instalació colocada, sense cap objecte al seu puesto, es una cosa molt seria, molt formal, més formal y més seria que confessar bonament que 'l bon desitj va enganyarlo quan va prometre que l' Exposició seria oberta 'l dia 8 de abril.

Y no 's cregu'n, ab tantas primeras pedras com ha posat aquest ditxòs ciutada benemérit, aquesta es l' hora que no se'n ha posat cap al fetje.

Al contrari, si no ha obert l' Exposició, ha ma-

nat obrir unas quantas ampollas de Champany...
y váyase lo uno por lo otro.

Diumenje, com si 'l cel s' hagués tornat palpi-zot de repent, al veure cosas tan estupendas, protestava y s' enfarfegava, sense trobar una paraula adequada. En cambi tirava capellans. Una pluja fina y menuda com las espurnas que produheix un pulverisador, queya sobre la que desd' ara ab més rahò que may será anomenada la ciutat dels comptes.

Los alrededores del Parch estavan convertits en una inmensa fanguera.

Dintre dels edificis hi plovia com á fora, porque 'l que no está encare acabat, tè grans goteras.

Y 'l palau de Bellas Arts, lo temple destinat á enaltir las manifestacions més nobles del esperit, s' havia transformat en un inmens menjador.

«A las penas punyaladas; y als apuros, Champany y puros.»

Pretext del ápat: lo desitj de obsequiar als periodistas de Madrit que 's trobavan á Barcelona. Per aquestas cosas, de pretextos no 'n faltan may. Y com la Pubilla es tan bona xicota y no 's queixa de res, una gorra més ó menos no li vindrá de aquí.

La invitació va ferse extensiva á tots los periódichs locals, á tots los corresponsals de la premsa nacional y estrangera y als consegüents Valero de Tornos, Varela y demés ilustracions que han vingut á *desasnarnos*, com diuhen los castellans.

La Comissió executiva també va pensar ab nosaltres, enviarnos una cartulina de invitació, y nosaltres várem pensar ab la comissió executiva, abstenintnos de assistir á un acte tan dispendiós y completament inútil.

Fa molt temps que veyém que s' está jugant ab la fortuna de Barcelona; fa molt temps que tot se 'n va ab festas y tiberis. La passió de la gula s' ha barrejat ab lo vici de la prodigalitat més desenfrenada. Quan, temps endarrera, 'ls partidaris de la Exposició deyan que 'l gran certámen havia de tirarse endavant per salvar lo decoro y l' honra compromesa de la Ciutat, dissimulavan lo seu pensament. Aquí no hi ha més ciutat, ni més decoro, ni més honra que 'l seu estómach. Tiberis, xéflis, ápats, arrossos... y qui dejuni que badalli.

¿Cóm havíam de sancionar ab la nostra presencia aquesta monomanía gastronómica? Ni ara, ni may. L' hem condemnada ab franca energia, si 's vol hasta ab crudesas, y 'ns avergonyiriam de nosaltres mateixos si ab las dents desmentíam lo qu' escribím ab la ploma.

Res de dinars que no se 'ns posarian bé; y entenga la comissió executiva que desde ara renunciém á todas las invitacions semblants que puga enviarnos en lo successiu.

Lo *menú* dels nostres dinars casulans se compon de un sol plat: ¡Independencia!

Apropósit de corresponsals de la premsa nacional y estrangera. ¿Creurían que may hauría dit que hi hagués tantas personas disposadas á ser carn de canó dels fiscals de imprenta? ¡Verge santa y quina irrupció de corresponsals!

No 's publica en cap recó d' Espanya un paper qualsevol en forma de periódich, que no haja trobat desseguida qui s' haja prestat á servirli de corresponsal.

Divendres de la senmana passada estavam citats tots los periodistas en la Sala de Juntas de las oficinas de la Exposició. Vaig presentarm' hi

á l' hora indicada per saber de lo que 's tractava, y 'l local estava plé, atestat y 'ls corresponsals sobreixían per la porta y omplían una bona part del corredor.

Los periodistas verdaders varem quedarnos á fora.

Desde allí 'm va semblar sentir l' espinguet de veu del Sr. Pirozzini, secretari de la Exposició, que llegía no se quins acorts de la Comissió executiva y 'ls reforsava ab arguments de la seva cullita.

«Desde ara, 'm va semblar que deya, se 'us concedeixen drets; just es, per consegüent que contraguéu debers, y entre aquestes debers hi ha 'l de que 'us ocupéu de la Exposició, á lo menos una vegada cada quinze días.»

No voldria enganyarme; pero 'm sembla que 'l Sr. Pirozzini va dir una cosa per l' istil.

Tan se valia que hagués dit:

—La comissió 'us provehirá de bombo y de maneta, vosaltres toquéulo.

En cambi podréu assistir á tots los pisolavis y á todas las festas que 's donguin, no tots plegats, sinó de cinch en cinch, porque no hi haji empenyas.

Y un dels corresponsals, qualsevol, un que portava espardenyas y que per lo vist devia representar algun dels molts periódichs titulats: *La Montanya*, hauría pogut preguntar:

—¿Y haurém de assistirhi de frach?

Contestació del Sr. Pirozzini:

—No senyor: bastará que hi assistéixin de gorra.

Lo gran Hôtel internacional, orgull dels que l' han construhit en 53 días .. y la torna, ja está en marxa.

Dijous va inaugurarse.

Y avants de inaugurarse va benehirse.

Tractantse de un edifici tan colossal, l' hauría benehit lo Papa en persona si 'l Papa s' hagués trobat en la ciutat comtal; pero á falta de Papa va benehirlo D. Jaume.

Al dematí va regarlo ab aygua beneyta; al vespre va soparhi.

Se desitja saber una cosa y es: si 'l día qu' en l' Hôtel internacional s' hi instali un cert moble rodó provehit de una boleta y de no se quants números, també benehirá aquest moble 'l bisbe de Barcelona.

Després de la benedicció, deya un ribero:

—Ja se avuy ab que farán la sopa.

—¿Ab qué?

—Ab aygua beneyta.

Lo poble tè frasses gráficas que caracterisan tots los objectes que li saltan á la vista.

Lo mobiliari del pompós hôtel es bastant pobre com á cosa de batalla, de manera que son moltes las fondas de Barcelona, que respecte á mobles, li passen la má per la cara.

Tanta pobresa unida á tanta ostentació y á tan bombo, ha donat lloch á que l' Hôtel sigués batejat desde 'l primer día, ab lo nom de *Hostal de mar*.

Los periodistas madrilenyos no podrán queixarse de l' empresa de aquest establiment.

Ella va anarlos á buscar; ella va durlos aquí; ella va costejarlos lo passatge en lo ferrocarril; ella va trasladarlos en carretella desde l' Estació

al *hostal*; ella va instal·larlos en las millors habitacions, y 'ls va dir:

—Senyors, aquí es á casa de vostés; estiguinse á Barcelona 'ls dies que vulguin, tots los gastos son pagats. Lo gust nostre serà que no 's moguin. Y desseguit, dinar de aquí, esmorsar d'allà: lo rebost sempre obert; la taula sempre parada.

Los periodistas estavan encantats

Y ab tot y aixó no han permanescut á Barcelona més que quatre dies.

¿A qué 's déu aquesta precipitació en entornarse'n á casa seva?

No sé si cometo una indiscreció revelancho; pero crech fer un bé als molts forasters que, atrets pèl reclám, poden instal·lar-se incautamente en lo grandios edifici, alsat com per art de màgica arrán de mar, en lo passeig de las Palmeras.

Está probat qu' en 53 dies... y las tornas, pot construhirse un edifici grandios; pero no podrà probarse tan facilment—á lo menos aquí á Barcelona, ciutat tan perjudicada de humitats y reumatismes—que un edifici acabat de construhir, siga habitable.

L' estat del gran *hòtel* tanca per sí sol una verdadera *exposició*: la d' entrarhi caminant y la de sortirne ab crossas. No sé si la empresa ha pensat en arrendar algun dels establiments de banys de la no apartada vila de Caldas de Montbuy. Gran manera de rodonejar lo negoci: lo que perdés á Barcelona podria guanyarho á Caldas.

Lo que si sé es que 'ls periodistas, presentint lo perill, han fugit més que depressa de aquella casa.

Un d' ells ab la gracia madrilenya característica de la gent del art de la ploma, deya:

—Pues diga Vd. que nosotros á lo que hemos venido es á hacer de papel chupón.

(Frasse autèntica.)

En lo banquet de inauguració del *hòtel*, don Francisco de Paula va donarse á coneixer tal com es, brindant per la premsa de Madrid y per la extranjera.

Als periodistas de Barcelona, ni una paraula. Y á cap d' ells se li va ocorre tornarli la pilota contestant á aquest brindis ab un altre.

Com per exemple:

—Senyors: brindo per tots los arcaldes del món, menos pèl de Barcelona.

Un *calembur* y acabo.

—Ja ho veu, ha arribat la fetxa senyalada y l' *Exposició* no s' obra.

—Sí, senyor.

—¿Cóm?

—Que *sobra*.

P. DEL O.

SONET.

(A un TENORIO de fira.)

¡Vatúa 'l mon, Domingo! ¡T' has lluhit
ab aqueixa carbassa que t' han dat!

¿Qui 't feya anar pe 'l món tan confiat?

¿Qui 't feya anar corrent tan decidit?

Y sens aixó, tan lleig y presumit,

¿cóm podías, panarra, haver pensat

que 't donguessin lo sí tan desitjat?

¡Anda! rentat la cara y torna al llit.

Que 't serveixi d' esmena 'l *miço* aquet;
y si rodant lo món, un altre cop

tornas á tocar trampas com has fet,

No allarguis pas la mà fins á sé' á prop;
y pensa que jamay pot dirse blat...

no tenint lo clatell ben afeitat.

E. VILARET.

LA PLASSA DE CATALUNYA.

Es á dir, *plassa*, *plassa*... Ara com ara un hom ni menos sab com anomenarho alló.

Per una part jardins, per altra part barracas que no sé perque serveixen, á la dreta pilas de mahons, á la esquerra forats, per aquí sorra, per allà estacas...

¿Qui sab si en lloch de dirne *plassa* 'n diguessim laberinto, ó fira de Bellcayre, ó quarto dels mals endressos!...

Fins ara fa poch, la empresa d' atravessar aquell desert era una mica exposada y hasta un si es no es heroyca. Al hivern la gent s' hi gelava, al istiu s' hi torrava fins lo moll dels ossos, de nit era precis armarse de cap á peus y disposarse á vendre cara la vida...

Avuy tot ha cambiat d' aspecte; la *soletat* ha desaparegut: ara ha triunfat l' *enredo*.

Lo passejant que arriba al ex-portal d' Isabel, ab la inofensiva intenció de continuar cap al passeig de Gracia, avuy se planta davant de la taula de refrescos que hi ha á la esquerra, y 's pregunta, tot esporuguit:

—Bueno ¿y ara, per ahont passo jo? ¿cóm s' atravesca aquesta pila de trastos, pedras, arbres y kioscos?

¿Cóm?

Tancant los ulls, tirant al dret... y surti lo que surti.

Jo no faig cas de exageracions ni m' escolto á certas personas que sembla que tenen interès en abultar las cosas; pero hi sentit contar una infinitat de cassos, succehits á subjectes dignes de crédito, y 'm sembla que, si no tot, algo deu haverhi de veritat.

—Miri—'m deya un l' altre dia—¿quánt temps creurá que hi necessitat aquest dematí pera atravessar la... vaja, aixó qu' encara 'n diuen la *Plassa* de Catalunya?

—¿Mitj any potser?

—Dugas horas.

—¿Qué s' ha adormit pèl camí?

—Primerament m' hi trobat ab set tranvías detinguts que no 'm deixavan passar. Després d' haver adelantat un bon tros, hi tingut de retrocedir perque m' hi topat ab una corda que tancava 'l pas. Volto, brincant per sobre pilas de terra, grava y altras sustancias, y 'm veig ab un jardinet entre cap y coll. Torno enrera altra vegada y ¡patatú!...

—¿Ha caygut?

Dintre d' un sot de no sé quants metros ó kilogramos de profunditat. Y lo pitjor no ha sigut aixó, sinó que á dintre del sot m' hi trobat ab un altre subjecte...

—¿Qué hi feya allí?

—Res: hi acabava de caure un minut avants que jo.—

Verdaderament es lamentable que un ciutadà honrat surti de casa, y sense saber cóm ni per-

que, 's veji enterrat en vida en plena Plassa de Catalunya.

Si 'ls encarregats d'urbanisar aquell tinglado no procuran enllestir o depressa, no extranyaré que 'l millor dia vejém en qualsevol periódich un anunci per aquest istil:

«Ayer se perdió en la plaza de Catalunya un padre de familia que iba de paseo. Créese que cayó dentro de un hoyo de los que *adornan* aquel sitio. Se suplica á la persona que le haya encontrado, lo devuelva á su atribulada esposa. »Se dará una buena gratificación.»

Una de las cosas que més intrigan á las personas valerosas que frecuentan aquest intrincat siti públich, es lo circo que s' está construhint davant per davant de can Gibert.

Los curiosos se miran, assombrats, los uns als altres, sense sapiguer quin partit pendre.

—¿Qué será aixó?—pregunta un, més atrevit ó més ignocent que 'ls demès.

—Si vol que li digui la veritat no ho sè: á mí se m' ha assegurat qu' es una casa de recreo que 's fa fer l' arcalde, p' l' sèu us particular.

—Donchs jo crech que será una plassa de toros.

—O una iglesia protestant.

—O una caixa de préstamos.

—No senyors salta un, que fa cara de anar molt bèn despatxat de papers,—aquest edifici es una tapadora.

—¡Ay, ay! ¿una tapadora?

—Si senyors: per tapar l' administració de correus.

Tot ab tot, la plassa de Catalunya—y 'n dich plassa, perque materialment no sè que dirne,—podrá ser lo que vostés vulgan; pero en días séchs y de bon sol, encara ¡Dèu ni hi doret!

Lo tremendo, lo garrafalment inverossímil es quan plou. Llavors sí que 's podria batejar desseguida: únicament duptaria entre dirne *Lago* ó *empastifament de Catalunya*.

Deu parellas de bous no son capassos d' arrencar al infelis que tè la desgracia d' encastars hi.

Lo fanch no arriba als jonolls, sinó al ala del sombrero. Aventurars hi en días de pluja equival á béures un vas de sulfumant: tan probable es la mort d' un modo com d' un altre.

No f' molts días un jove me 'n parlava y m' va semblar que 'l viure prop de la plassa de Catalunya era un dels seus somnis daurats.

—Pero ¿per qué li agradaria estars hi? ¿Qué no sab com se posa alló quan plou?

Cabament per aixó 'm convindria anarhi á viure

—¿Pèl fanch?

—Si senyor: jo traballo 'l barro. ¿Li sembla poch aixó de sortir de casa y trobarse ab tan fanch com vulgui, sense costarli un céntim?

A. MARCH

¡POBRE LENGUA!

Jo no soch catalanista
mes quan veig que molta gent
parlan y ningú 'ls enten.
se 'm posa la pensa trista,
y francament me sab greu
tenir que senti' aquest maulas

com deixan anar paraulas
que no las entén ni Dèu.

Los que fan tals disbarats
(com que sempre están de broma)
son los joves de la *goma*
que 's precian de *il. lustrats*.

Van per qualsevol carrer
y troban un conegut:
y 'l primer que se 'ls hi acut
es dirli:—*Au revoir, monsieur*.

L' un diu:—Pórtam lo *chapeau*
per conte de dí 'l barret.

—Ella porta una *toilette*

—diu un altre—*comme il faut*.

Tot son *buffets* y *soirés*.

Tot son *chalets* y *debuts*

y termes desconeguts,

que casi may hi comprés.

No sè com no 'ls fa recansa
á n' als joves de la *goma*,
tenint aquí bon idioma.

volguer parlar com á Fransa.

Las modas venen de allí.

Las novelas igualment.

Si allí 's fa un drama dolent,

tot seguit ló fan aquí.

Y es una cosa ja pública
que á Fransa tenen la manya
de enviá 'l dolent á Espanya
y quedarse la República.

Jo quant veig que molts hi gosan
estrafent lo catalá,

no puch menos de esclamá:

¡Pobre llengua! com tè posan.

DOLORS MONT.

LA CRIADA NOVA.

I.

A MITJ DEMATÍ.

¡Oh! Ja poden contemplársela; es una gran criada.

A mí 'm passa lo mateix que al *Sr. Jaumet del Plet de 'n Baldomero*: ab una sola mirada conech lo que valen los melons y las personas.

Aquesta criada la tenim no més d' avuy á primera hora; pero á mí ja 'm sembla que 'ns ha estat servint tota la vida.

Desseguida que l' he vista ja ho he dit:

—Aquesta minyona farà per casa: ó molt m' equivoco ó la tindrem anys.—

L' interrogatori á que l' he somesa—perque á mí m' agrada sapiguer ab quí tracto—m' ha deixat completament satisfet.

—Escolti, noya,—li he dit—¿que fa molt temps que serveix?

—¿Una servidora? Un any.

—¿Cóm se diu?

—¿Una servidora? Lluís.

—¿De quin poble es?

—¿Una servidora? De Vilafranca.

—Ja veurá supprimeixi 'l *servidora*, que aixó allarga molt las contestacions. Digui ¿ahont servia ara?

—¿Ara? A casa d' un militar, qu' era d' aixó... de troba.

—¿Y per qué se 'n ha anat vosté d' allí?

—¿Per qué? Perque 'l mèu amo ha marxat á Filipinas ab lo regiment.

UN DETALL DEL PANORAMA DE PLEWNA.

Si Osman-Baja va cubrirse
de gloria, dintre de Plewna,
la Empresa del Panorema
s' está cubrint de pessetas.

Per gent que 'l general turch
vencès ab la seva espasa,
mès n' ha entrat segurament
à veure aquest Panorama.

—¡Ah! ¿ha anat á Manila de guarnició?
—¿De guarnició? No li sabria dir: jo crech que
hi ha anat de capitá...—

La vivesa y sinceritat de las sevas respostas
m' han encantat de veras.

—Bueno, bueno, Lluísa: veyám si farà forsa
temps aquí... ¿Sab al estanch?

—Sí, senyor. ¿Qué vol que li vaja á buscar? un
puro, una pacatilla, un sello, un...?

—Nó; quatre cigarros de mitj ral: tingui, de-
mánils que sigan bons.

—¡Oh, ya, ya! 'Ls triaré jo mateixa.

—¿Que 'n sab?

—¡Uy! ¿Cóm los vol? ¿forts, fluixos...?

—Mentres vajan bè, tots me son iguals.

—Al moment soch aquí... ¡Ja veurá!—

Y en efecte; encara no havían passat cinch mi-
nuts, ja ha tornat á ser á casa, ab uns puros que,
vaja, ni semblavan del estanch, de tan bonichs.

—¡Quína ganga!—pensava jo,—¡una criada que
corra més que un llampech y sab triar puros!
Tinch lo fénix de las criadas, la reina de la lleu-
geresa.—

II.

A MITJA TARDE.

Acabo d' arribar á casa y ¡ay! encara no hi tor-
nat en mí, ni en sí, ni en ningú.

Pujant l' escala, ja m' ha semblat que al mèu
pis devia haverhi succehit alguna cosa. Sentia
crits y saragata, conversació entre 'ls vehins,
tancar y obrir portas... en fi tot lo barullo que
revela un aconceixement anormal.

Arribo á la porta del pis y 'm trobo á la de casa
desmayada y rodejada de vehinas filantrópicas.

—¡Lluísa!—crido desseguida, extranyant que la
criada no hi sigui,—¡Lluísa!—

Tothom me mira ab certa compassió pero ningú
'm contesta.

—¿Ahont es la minyona?—torno á preguntar,
reparant en aquella actitud extranya.

—Aquí está 'l cas,—me respon la de dalt, fent
una pila d' embuts—per xó' s' ha desmayat la
seva senyora, perque la Lluísa ha fugit.

—¿Qué diu?

—Sí, senyor; ha fugit portántse'n los cuberts
de plata, lo rellotje d' or de vosté y no sè quantas
cosas més...

¡Bona l' hem feta! Ara ho comprench tot. Es
clar que corra molt. ¡Si fins vola!... Y per su-
puesto que sab triar puros. ¡Si hasta deu fumar!

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES.

LA VIDA EN MADRID EN 1887, per D. Enrique
Sepúlveda.—Es un llibre elegant, no sols per la
materia que contè, sinó per la seva forma tipog-
ráfica.

Comprén una llarga série de articles de mate-
rias variadas, en los quals, mes per mes, y casi
dia per dia y ab l' istil y la gracia inherents á un
bon *croniqueur*, se dona compte dels principals
successos ocorreguts en la capital d' Espanya.

Durant los mesos d' istiu, lo Sr. Sepúlveda se-
gueix á la bona societat madrilenya y 's traslada
en sa companyia á las platxas del Cantábrich.

Aixís viu tot l' any ab ella, y pot descriure d'
après nature sa vida y sas costúms, sas diver-
sions y sos entreteniments.

L' obra resulta en extrém. agradable, no sols
en lo que tè de frívola y lleugera, sinó també en
lo que 's refereix als aconceixements literaris y
artístichs ocorreguts á Madrid. Hi ha capítuls de
crítica sana que denotan no poca perspicacia en
lo seu autor.

Los articles de costúms son també molt agra-
dables, no menos que las siluetas y retratos dels
personatjes que durant l' any s' han distingit en

un sentit ó altre, ab los quals esmalta 'l senyor Sepúlveda las páginas del seu llibre.

Aquest en son conjunt dona una idea perfecta de la vida elegant á la còrt d' Espanya: está escrit en una forma sumament amena, ab un estil sempre lleuger y desenfadat y ab un llenguatge correcte y propi.

Avalora l' edició la part artística.

Un aygua-fort de Lhardy, déu alegorias de Souto y un gran número de dibuixos capritxosos, vistas y retratos, de J. Comba amenisan notablement lo text.

En sos dibuixos y en la bonica cuberta revela 'l Sr. Comba reals progressos en lo maneig del llapis, y la casa Laporta que ha introduhit á Madrid l' industria del foto-grabat dona una mostra ostensible del esmero ab que la exerceix.

Tots aquests elements reunits fan de *La vida en Madrid* un magnífich llibre de saló, molt propi per recordar aconteixements y distreure's llegint la descripció dels mateixos.

Per tal motiu, lo recomaném als nostres lectors.

DICCIONARI DE LA LLENGUA CATALANA *ab la correspondencia castellana*, per D. PERE LABERNIA Y ESTELLER.—Tots los amants de las lletras catalanas fa temps que 's preguntan:—¿Qué fa l' Academia de la llengua?

¿Qué volen que fassa? Lo que acostuman á fer casi totas las Academias, més y més, quan, com la nostra, no contan ab los estímuls de la protecció oficial. L' Academia de la llengua catalana dorm.

De alguns de sos individus sabém per referencia que han emprés traballs filològichs de alguna importancia; pero en tot cas á casa seva 'ls guardan y á ningú 'ls ensenyan, y per consegüent ningú se 'n aprofita.

Lo camp de nostra llengua provincial es extensíssim. Molt hi ha qu' espigolar en los llibres

dels nostres antepassats, obras clássicas si de tal vol calificárelas; molt hi ha que revisar en las produccions dels poetas y prosistas moderns qu' en materia de llenguatge han usat de una llibertat molt parecuda á l' anarquia; molt hi ha en fi que recullir en las diversas comarcas catalanas, ahont viuen y s' usan encare paraulas, giros y locucions de una puresa y de una propietat que marcan lo geni de nostra llengua.

Pero aquest es treball de molts anys y exigeix la reunió y l' esfors combinat de molts inteligencias, per lo que tindrem d' esperar encare algun temps, ans de poder disposar de un diccionari que s' acosti á la perfecció.

En tal estat es molt de aplaudir l' empresa dels coneguts editors Espasa y companyia, al donar á llum una nova edició del Diccionari que ja fa molts anys compongué 'l reputat filòlech D. Pere Labernia y que venia sent lo més complet qu' existia. Los exemplars de aquesta obra tan útil, escassejavan, y la nova edició del mateix tenia ja 'l caràcter de una verdadera necessitat.

Pero 'ls Srs. Espasa, y per aixó 's fan dignes d' encomi, comprenent que las necessitats de avuy día son més complexas que la d' altres temps, no 's limitan á fer una reproducció servil de una obra ja vella; ans al contrari: lo *Diccionari de Labernia* es la base ó 'l patró que han adoptat pera la nova edició, sens perjudici de donar á aquesta un augment considerable de vocables, modismes y aforismes que aquella no contenia. Aument que s' extindrà ab la tecnologia de ciencias, arts é industria, ab un estudi de la etimología de un sens fi de paraulas y ab citas de autors antichs y moderns determinant l' ús que han donat á las mateixas.

Aquest treball tan apreciable, que contribuirá de un modo poderós a difundir l' estudi y 'l coneixement de nostre idioma, ha sigut confiat á una societat de literats catalans, y per la mostra del primer quadern que tenim á la vista, promet

LA QÜESTIÓ DELS VIGILANTS DE «SEGONA CLASSE».

¡Tenir que ser vigilats
los vigilants de segona!
Per veure barbaritats
s' ha de vení á Barcelona.

OCUPACIONS DEL BENEMERIT D. ERANCISCO.

Comensa á probarse 'l traje,
estudiá bèn bè 'l francés,
posá en mi'j de cada plassa
un jardí, ó bè dos ó tres.

Enseja á ballar mas, urcas
pèl que pugui convenir,
y fer viatjets de recreo
gastant... lo que no 's pot dir.

donar un interès capital al *Diccionari dels senyors Espasa y companyia*.

Sense que l'obra resulti perfecta, ja que son algun tan discutibles algunes opinions manifestades en lo llarch proemi que precedeix al diccionari, aquest resultarà de tots modos lo més complet en lo seu gènere, y tipogràficament una obra digna de la casa que la publica.

Bon paper, magnífica edició, una portada de molt bon gust cromo-tipo-litogràfica deguda lo mateix que las lletres inicials al llapis elegant de Apeles Mestres, tot aixó unit á una baratura desusada en obras de reduhit mercat, son condicions que acreditan la inteligencia editorial dels Srs. Espasa, los quals alcanzaran de segur la deguda recompensa.

LLUNA NOVA.—*Juguet català en un acte de DON JOAQUÍN AYNÉ Y RABELL*. Aquesta obra, escrita en prosa fácil, té molt moviment y abunda en xistes. Estrenada en lo Teatro de Novedats, la nit del cinch de mars de aquest any, fou rebuda ab molt aplauso.

POESÍAS PREMIADAS de D. A. BORI Y FONTESTÁ.—L' autor de apuest llibre es un dels joves poetas que ab més constancia concorren als certámens que acostuman celebrarse en distintas poblacions de Catalunya, emportantse'n tot sovint las distincions disputadas.

Lo volúm que tenim á la vista contè 23 composicions, totas ellas premiadas y no son aquestas las úniques, ja que 'l mateix autor anuncia la publicació de un nou volúm de 20 poesías que 's troban en lo mateix cas.

En totas las publicadas, sinó un poeta de primera forsa, se revela 'l Sr. Bori com á ben dotat de las condicions necessarias pera 'l cultiu de la poesia. Té facilitat en la versificació y certa robustés cadenciosa que fa molt agradable la lectura de sas composicions, inspiradas com la majoria de las que 's premian en los nostres certámens en las gestas de la historia, en costúms de la terra y en las aspiracions envers lo progrés y lo treball.

LAS LOBAS DE MACHECUL, de *Alejandro Dumas*.—Es aquesta una de las obras mestras del famós autor de *Los tres mosqueteros* y de *El Conde de Montecristo*. Basada en un episodi de la Revolució francesa, l' interès que desperta no decáu un sol instant.

L' intelligent editor Sr. Tasso acaba de editarla en dos tomos que forman part de la colecció de totas las obras del gran y popular novelista. Dos tomos elegants, plens de materia, impresos sobre bon paper y que com tots los de la colecció no costan més que una pesseta cada un.

Si ara no 's llegeix no será pas per falta de llibres bons y baratos.

RATA SABIA.

TEORÍA Y PRÁCTICA.

Dius que t' expliqui, María,
—demanantm'ho ab interès—
pé á pá lo qu' es un bés
empleant la teoria.

Y jo, que 't veig tan resolta
per pogerho saber bés,

punt per punt m' explicaré
per si 't puch complaure. Escolta.

Un bes es brisa d' amor
que 'ns dóna ditxa y ventura;
es vibració de ternura
que 'ns brota de dintre 'l cor.

Es ilusió y esperansa;
es una íntima armonía
que 'ns porta á la poesia,
que 'ns dóna do'sa frisança.

Es l' ànima d' un sol sér
en dos bocas dividida;
un bés es tot cor, tot vida,
dols consol y dols plaher.

Un bés ab passió, escatima
la tristesa, dols y agravis,
puig si 's fa un sol bes als llabís
de la nena qu' un estima,

se veu, en mitj d' un-anhel
que 'ns halaga la memoria,
un paradís, una gloria
y las tendresas d' un cel.

Del modo que l' hi anotat
es, María hermosa, un bés.
Y ara digas ¿l' has comprés
tal com jo te l' hi explicat?

¿Dius que no? Donchs vaja, ab táctica
deixém estar la teoria,
y vina, acóstat María:
te l' ensenyaré ab la práctica.

J. PUIG CASSANYAS.

Las empresas se queixan casi totas.

Molt esperavan de l' Exposició universal y creyent en la formalitat de D. Francisco de Paula, havían fet los seus càlculs y tirat los seus plans. Ab l' aplassament que ha tingut lo certámen, los ha eixit lo tret per la culata.

—La gent no va al teatro, me deya aquest dia un empresari.

Y per consolarse afegía:

—Será que tothom se guarda 'ls quartos per treure 'ls drapets al sol quan vinga la Reyna regent.

Qui no 's consola es porque no vol.

Quan vinga la Reyna regent si dura encare la crisis actual y 'ls teatros no logran omplirse, los desconsolats empresaris dirán:

—Está clar ¿cóm ha de venir lo públich, si don Francisco de Paula 'ns está fent la gran competencia ab festas gratuítas per carrers y plassas!...

Y lo més trist es que no serán sols los empresaris los qui al darrera de la Exposició haurán errat los comptes.

PRINCIPAL.

Continuan arrebatant *Sabinas*.

Y ocupats ab una feyna tan entretinguda, no pensan en res més.

¡Ah, sí! S' anuncia 'l próxim estreno de la antigua comedia de Sardou «*Seraphine*» La Tessero 'ns la va donar á coneixer fa dos any ab lo títul de «*Serafina la devota*» y ab aquest mateix títul l' anuncia l' empresa del *Principal*.

LA NOSTRA GENT EN LO TEATRO. (*Dibuix de Mariano Foix.*)
LO PLET DE 'N BALDOMERO.

LO SR. JAUMET. (*D. Lleó Fontova.*)

Ja veurém quín efecte produheix arreglada al castellá. Si es que l' arreglo conserva la tendència del original, casi temo que la Junta del Hospital passi á n' en Palencia pèl consell de disciplina... ¡Oh y ells que son tant escrupulosos!...

En fi, allá veurém!...

Durant lo maig pròxim se diu que donará unas pocas funcions en aquesta escena la célebre Sarah Bernhardt.

Consti que 'ls amants de la declamació l' están esperant ab ansia.

Lo recort que va deixar l' última vegada que treballá aquí, en lo *Teatro Lirich*, es d' aquells que no s' esborran.

LICEO.

Entre *Carmen* y *Carmen*, *Lohengrin*.

La grandiosa ópera del mestre Wagner es de aquellas que van entrant paulatinament; pero que una vegada s' han introduhit en lo gust del públich, hi arrelan molt fort

¡Quína concepció més colosal!

L' obra 's presenta ara clara com la llum del geni que l' ompla de resplandors inextingibles.

¡Y quín éxit ha obtingut!

Lohengrin es principalment una ópera de conjunt. Las primeras parts, los coros y l' orquesta 's fonen produhint un efecte molt superior al que s' obté ab lo triunfo de tal ó qual artista, individualment considerat. Lo qu' en ella sobresurt no es la tiple, ni la contralt, ni 'l tenor, ni 'l barítono, ni 'l baix; es lo compositor que ha concebut la llegenda, y que ha sabut animarla ab sas immortals inspiracions; es Wagner.

Aixís y tot farém justicia als intérpretes, consignant que la Borelli, fa una Elsa deliciosa, sempre dintre del seu carácter espiritual y cantant ab extraordinari primor.

La Vidal interpreta l' Ortruda de una manera acabada. La canta y la representa y no deixa res que desitjar. Té actituts mímicas de verdadera àctris y 'l públich la recompensa sovint ab sos aplausos.

Y allá va 'n Vinyas. Si vol seguir un consell de amich, estudihi, y no malgasti sas magníficas facultats ab esforços massa prematurs. Las plantacions de ceps, avants de ser *vinyas* son *mayols*, y quan son tals, més se dedican á enrobustirse que á produhir.

Lo tenor catalá 'l dissapte 'm va fer témer. Estava tot encongít, no sabia que ferse de las mans y hasta s' entrebancava ab lo manto. La veu li sortia opaca y entelada.

Fins arribar al acte quart estigué vacilant; pero en lo *raconto* s' abandoná á sas facultats y arrastrá al públich, que fins alashoras li havia mostrat aquella reserva que gela 'l cor hasta dels artistas vells, quant més dels joves que tot just comensan.

Créguins lo simpátich tenor: no 's prodigui y estudihi. Ja que té una mina, no la malgasti, no l' estronqui ab una explotació apressurada y poch inteligent.

Los Srs. Devries y Vidal sols mereixen elogis per sa acertada interpretació.

Quí 'ls mereix també de debó es lo coro y 'l seu mestre Sr. Albinyana. ¡Quín ajust! ¡Quín colorit! Aixís es com se cantan las grans óperas del mestre alemany. De més d' una pessa demaná la repetició 'l públich sobreixint d' entusiasme. Altras com lo coro dels patjes en l' acte segon que casi

sempre eran rebuts ab aquell desagradable ramor de peix al fregirse, foren justament aplaudits.

¡Y qué dirém de l' orquesta y del mestre Goula? Qu' estigueren sublins.

Vagin, vagin á sentir *Lohengrin*. L' entusiasmo artístich es una de las sensacions més agradables, y jo 'ls juro que s' entussiasmarán de debó.

Fins ara no s' havia alcansat un conjunt tan espléndit.

Ahir devía estrenarse l' obra mestre de Meyerbeer *Los Hugonots*.

¡Quín altre mano!

Y com si aixó no bastés á donar importancia á l' actual temporada lírica, s' anuncia lo pròxim debut del barítono Maurel ab *Hamlet*, de qual ópera sab tothom que 'l celebrat artista francès ne fa una verdadera creació.

ROMEA.

S' ha estrenat una pessa castellana del senyor Godo titulada «*El juramento de Pepe*.» Té situacions cómicas, xistes de bon género y fa riure de veras.

En l' execució sobresurt l' actor sempre jove y trempat, Sr. Fuentes.

Dillus pròxim se representarà per primera vegada en aquest teatro 'l popular drama *El registro de la policia*, á benefici del simpátich actor Sr. Muns.

Lo que vol dir que dilluns á *Romea* hi haurá un plé á vessar.

Ja haurán vist en lo present número un hermós grabat del Sr. Foix, alusiu á la comedia cada día més aplaudida del nostre company Roca y Roca, «*Lo plet de 'n Baldomero*.»

Representa la figura capital de aquesta producció, lo Sr. *Jaumet*, que de una manera tan magistral interpreta 'l Sr. Fontova.

Sens perjudici de donar en un pròxim número alguna altra escena en que hi figurin alguns dels demès personatjes de la comedia, just es concedir la preferencia al Sr. *Jaumet* qu' entra de plé á plé en la galeria de *La nostra gent*.

ALTRES TEATROS.

Res de nou.

Cuba libre, al Tivoli.

Lohókeli, á Novedats.

Fantoches, al Catalunya.

Als toros que 'l diumenje passat estavan en capella lo cel va enviarlos l' indult en forma de pluja.

Desitjarém que demá passat tingui més sort l' empresari Sr. Piera.

N. N. N.

¡A, E, I, O, U!

Si no podém lográ un cambi en lo modo de pensar, que té 'l públich de nosaltres, no podrém pas aguantar.

Los mestres passém la vida molt tranquila y divertida; tenim lletras guturals,

altras qu' á las dents s' encastan
y altras que 'ls llabis las pastan...
no més faltan las ventrals.

Després ab l' ortografia
prossodia y analogia
iquant no hem de disfrutá 'l
y ha de sé una distracció
ensenyar la divisió
y la u, o, e, i, a.

Es una delicia
lo viure ensenyant:
d' aquest modo pensa
la gent ignorant.

Tenim per obligació
fer complerta la instrucció;
per 'xó falta al seu deber
lo mestre que no s' esmera
en ensenyar de manera
que res quedi per saber.

D' aquí ve que nostre afany
per ensenyar molt. tot l' any
nos sol fé ensenyar també
l' ànima contra claró,
per cumpli ab nostra missió
no es prou la u, o, i, e.

Hasta la camisa
hem d' está ensenyant:
d' aquest modo pensa
la gent ignorant.

Tení 'ls mestres bugadera,
no pot ser de cap manera:
¿quí d' un mestre no murmura
que no va bèn brut de tinta,
y sobre 'l vestit no pinta
los signos de i' escriptura?

Per fer més grans adelants
exposicions ambulants
hem de ser ab lo vesti',
portant sobre admiracions,
comas, punts, solfas, guions
junt ab la o, a, e, i.

La nostra bruticia
ha de ser constant:
d' aquest modo pensa
la gent ignorant.

No podém pas descuida'ns
ni cap moment malgasta'ns
passar menjant un minut
un membre del magisteri!
tindria, per poch senderi,
un bon cástich merescut.

Per fer respecte hem d' estar
bèn flachs, per 'xó de menjar

Un bon pare de familia
á qui 'l barber va afeytant,
mentres la seva canalla
s' está formada, esperant.

nos evitan l' ocasió,
no pagantnos lo trimestre,
bè prou que s' atipa 'l mestre
rosegant la i, e, o.

Un crim es pèl mestre
passar temps menjant:
d' aquest modo pensa
la gent ignorant.

Per res hem de menester
lo sastre ni 'l sabater;
un trossot de pantalons,
y uns sabatots destrossats,
que riguin per tots costats,
sense sola ni talons;
una levita tronada
y una gorra ben suada,
es lo vestit qu' hem de dú;
quan tan mal forjats nos veuen
los deixebles més nos creuen
y aprenen la e, o, u.

Nostra perdudesia
ha de ser molt gran;
d' aquest modo pensa
la gent ignorant.

Ja veuen si 'ns convé un cambi
en lo modo de pensar,
que 'l públich té de nosaltres,
jaixis no 's pot aguantar!

PETRUS.

Ja s' ha publicat lo cartell dels *Jochs Florals*
de 1888.

Jo, francament m' interessava poch per aquest
assumpto; pero hi vist que 'ls trabsalsadors dels
Jochs Florals antichs, aquells que passant per so-
bre 'ls Estatuts han prés l' acort de aplanarlos,
ab l' afany de convertir una festa popular en una
festa cortesana, hi vist repeteixo que aquests
bons senyors acudían á l' autoritat demanant
quart y ajuda, y m' hi dit desse-
guida.

A CAL BARBER.

—¿Anéu al govern civil? Se-
nyal que no teniu rahó.

Y avuy declaro que m' ale-
graré moltíssim que 'ls *Jochs*
Florals de la protesta tinguin l'
éxit que 's mereixen.

**

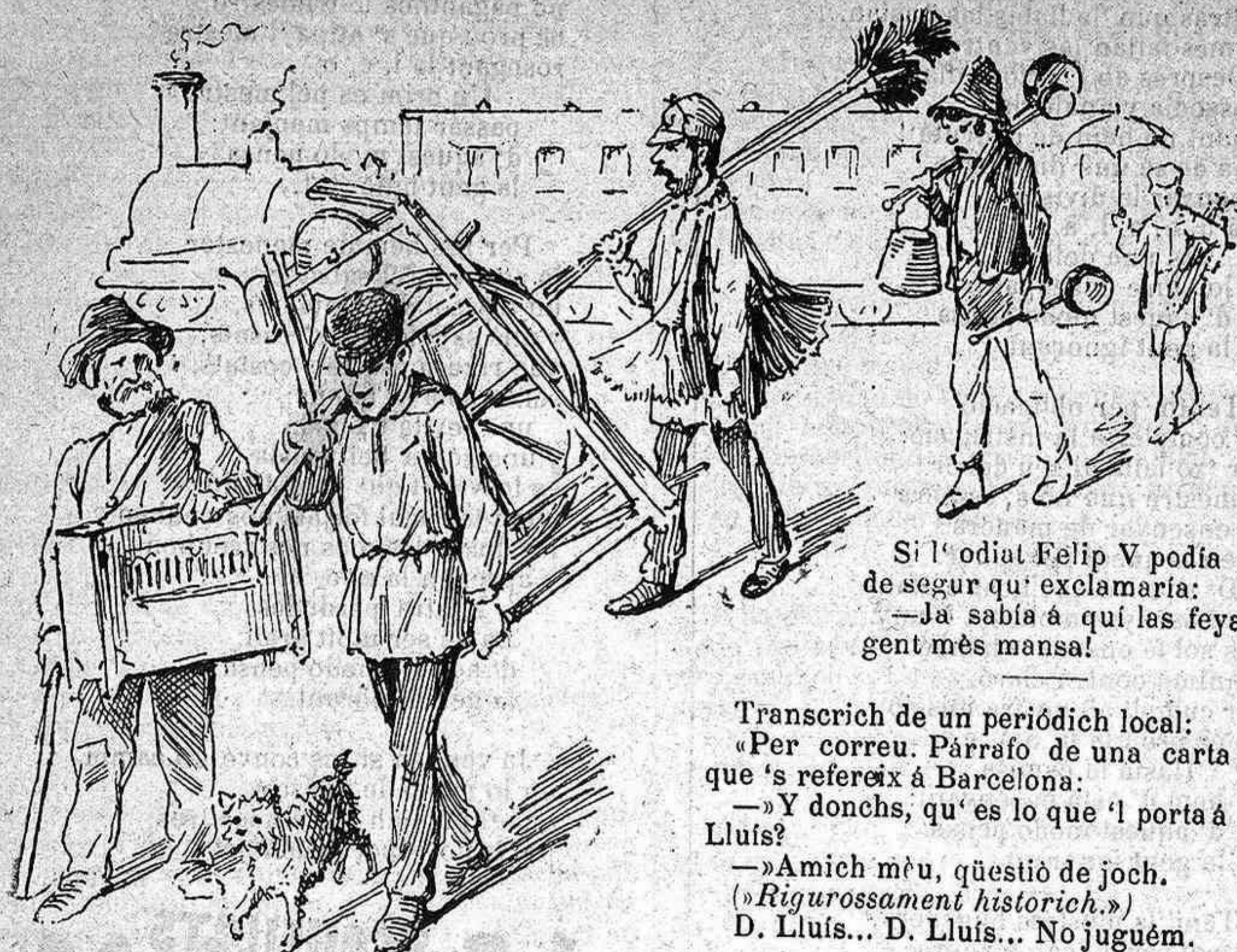
En aquest assumpto ha de
ferse distinció entre lo popular
y lo cortesá

Entre las espinadas flexibles
y 'l cap alt y 'l cor net.

Entre l' esperit independent
que han tingut sempre 'ls *Jochs*
Florals, y las olors articials y
empalagosas que vol donarse á
unas flors de drap y de paper
pintat.

Entre 'ls que reivindicen la
tradicció de la festa, y 'ls que 's
posen á fer política, y que per
ser la primera vegada que la
fan, sentan plassa de *butiflers*.

DESDE L' «APERTURA» DE LA EXPOSICIO.

Si l' odiat Felip V podia ressucitar,
de segur qu' exclamaria:
—Ja sabia á qui las feya. ¡Y quina
gent més mansa!

Transcrich de un periódich local:
«Per correu. Párrafo de una carta de Madrit
que 's refereix á Barcelona:
—»Y donchs, qu' es lo que 'l porta á la còrt don
Lluís?
—»Amich mèu, qüestiò de joch.
(«*Rigurossament historich.*»)
D. Lluís... D. Lluís... No juguém.

Los trens no poden dir faba,
per tot venen extranjers
y per carrers y per plassas
no 's veu sinó forasters.

Un diálech:
—Es impossible de tota impossi-
bilitat qu' en l' Hôtel tal ó qual s'
hi instali la ruleta.
—Vols dir?... Mira que segons
m' han contat...
—Nó, nó, nó, ja t' hi dit qu' es
materialment impossible.
—Y en que 't fundas?
—En que hi ha quartos dormi-
toris... y ja ho diu lo ditxo: «Quí
juga no dorm.»

La societat que tè al seu càrrech
l' instalació de telefons pugna ab
grans dificultats per extendre no-
vas líneas. Son molts los propieta-
ris que 's negan á permetre que
'ls fils passin pèls terrats de las sè-
vas casas.

La oposició dels propietaris es
lógica fins á cert punt. En los días
de vent los fil-ferros telefónichs, vi-
bran y arman un concert que cris-
pa 'ls nervis dels habitants dels
últims pisos.

Hi hauria un medi senzill d' ex-
tendre 'ls indicats fils sense mo-
lestia de ningú. Aquest meci con-
sisteix en ferlos passar pèls cam-
panars.

Pero aquí vè lo bó. Los que s'
oposan més resoltament á que tal
cosa s' efectuhi son los encarregats
de las iglesias.

Fins ara no ha pogut lograse que una sola iglesia donés pás á aquest element de progrés Aixó de parlar de lluny sense que ningú se 'n enteri es encare per ells una especie d'art de bruixeria.

Per la gent de iglesia, lo progrés va pronunciar en aquestas materias la seva última paraula, 'l día que va inventarse 'l confessorari.

A la casa gran sembla que hi haja entrat un terremoto.

Lo de dalt se 'n ha anat á baix. Cauhen parets, cauhen sostres, s' obran finestras, se tapian portas y sona per tot arréu gran estrépit de picapedrers, paletas, fusters y manyans, mentres ho invadeix tot un núvol de pols capás de fer estussegarr a las mateixas estátuas de Fivaller y de D. Jaume.

Un detall.

Los quadros de la galeria de catalans célebres han sigut tapats ab una tela.

Han fet molt bè. Si veyan lo que passa no se 'n donarian compte.

Ab tot aixó qui disfrutará més serán los acreedors de la casa.

L' edifici quedarà bonich, espléndit, brillantíssim.

Y hasta, segons se diu, al costat de la Tresoreria, s' hi construhirá un artístich banch de marmol, que pendrá 'l nom de Banch de la paciencia.

'L qual servirá perque 'ls que vagin á cobrar un compte, puguin esperar assentats.

D. Francisco no s' entén de feyna.

Cada dia un ápat, y acabats aquets, cap á Madrid faltan arcaldes.

Dilluns va marxar.

Diuhén que hi estaré vuit dias.

No será extrany que á lo millor rebém de la vila y còrt un telégrama per l' istil:

—«A conseqüencia de l' arribada del arcalde de Barcelona, s' han apujat los queviures.»

Una observació de *La Renaixensa*.

«Si no 's prenen serias determinacions quan se verifiqui 'l desembrás dels quartels de caballeria de la Ciutadela, las ratas que infectan aquells locals, al veure 's abatudas per la fam, de segur que anirán á possessionarse del Palau de la Industria, ahont dits animals causarán destrossos difícils de calcular.»

Los temors de *La Renaixensa* no tenen fonament.

Per més que 's tracti de ratas, l' Exposició porta 'l remey en sí mateixa.

L' Exposició es obra de una colla de gats.

Se parla ab molt elogi de l' instalació del Marqués de Campo y de las maravellas que 'ns mostrará l' acaudulat capitalista.

Ignoro si en ella hi figurará un objecte curiosíssim.

Me refereixo á aquell llit famós, que al anárseli á embargar, va resultar que no era propietat del indicat marqués.

Llegeixo en un periódich local:

«El reloj de la Casa Consistorial no da la hora ni los cuartos.»

¡Mal síntoma!

A n' aquella casa de *cuartos* ja no 'n dona ningú... ni 'l rellotje.

Per una mala inteligencia no va serme possible assistir á la excursió á bordo de la canonera *Condor* disposada per la casa Wolhguemuth, que l' ha construhida, y á la qual vaig ser galantment invitat.

Pero 'm consta que l' hermosa construcció de aquest barco de guerra, sa magnífica marxa y la facilitat de tots los seus moviments, van deixar plenament satisfets á quantas personas assistiren al acte.

Rebi l' intelligent ingenier la mèva més cordial enhorabona.

Al terminarse diumenje l' ápat de la prempsa, va dir lo Sr. Girona:

«Prompte tornarém á reunirnos, al inaugurarse l' Exposició.»

Vaja Sr. Martin, no tregui las cacerolas del foch.

Y á propósit del Sr. Girona

Parlarem la senmana passada de la idea que ha tingut aquest senyor de convertir en una fonda 'l quartel de la Guardia civil que acaba de construhir en lo carrer de Ausias March.

Donchs sápigán que no para aquí l' esperit mercantil de D. Manuel Girona.

Se 'ns assegura que quan tingui plé l' hótél, no per aixó deixaré als forasters que 's presentin demanant hospitalitat.

A tal efecte pensa habilitar per habitacions la bastida de la fatxada de la catedral.

La previsió de D. Francisco de Paula, segons lo periódich francés titulat: *La Revue cosmopolite illustrée*:

«L' alcalde a poussé son zèle jusqu'à engager une célébrité dans la science des marionnetes destinée à amuser le roi Ninó.»

Traducció catalana:

«L' arcalde ha portat lo seu zel fins al punt de contractar una celebritat en la ciencia dels putxinetlis, destinada á divertir al rey Ninó (D. Alfonso XIII.)»

Ara comprench perque ha anat á Madrid.

Ha anat á notificar que ja té contractada la companyia de putxinetlis.

Sembla que un dels exercicis de la tal companyia, será la celebració de una especie de Jochs Florals.

Al dinar del diumenje van faltarhi més de vuytanta convidats.

Per lo vist no som tan poch los que quan nos ofereixen las piltrafas de Barcelona, girém la cara ab disgust y dihém que no 'ns agradan.

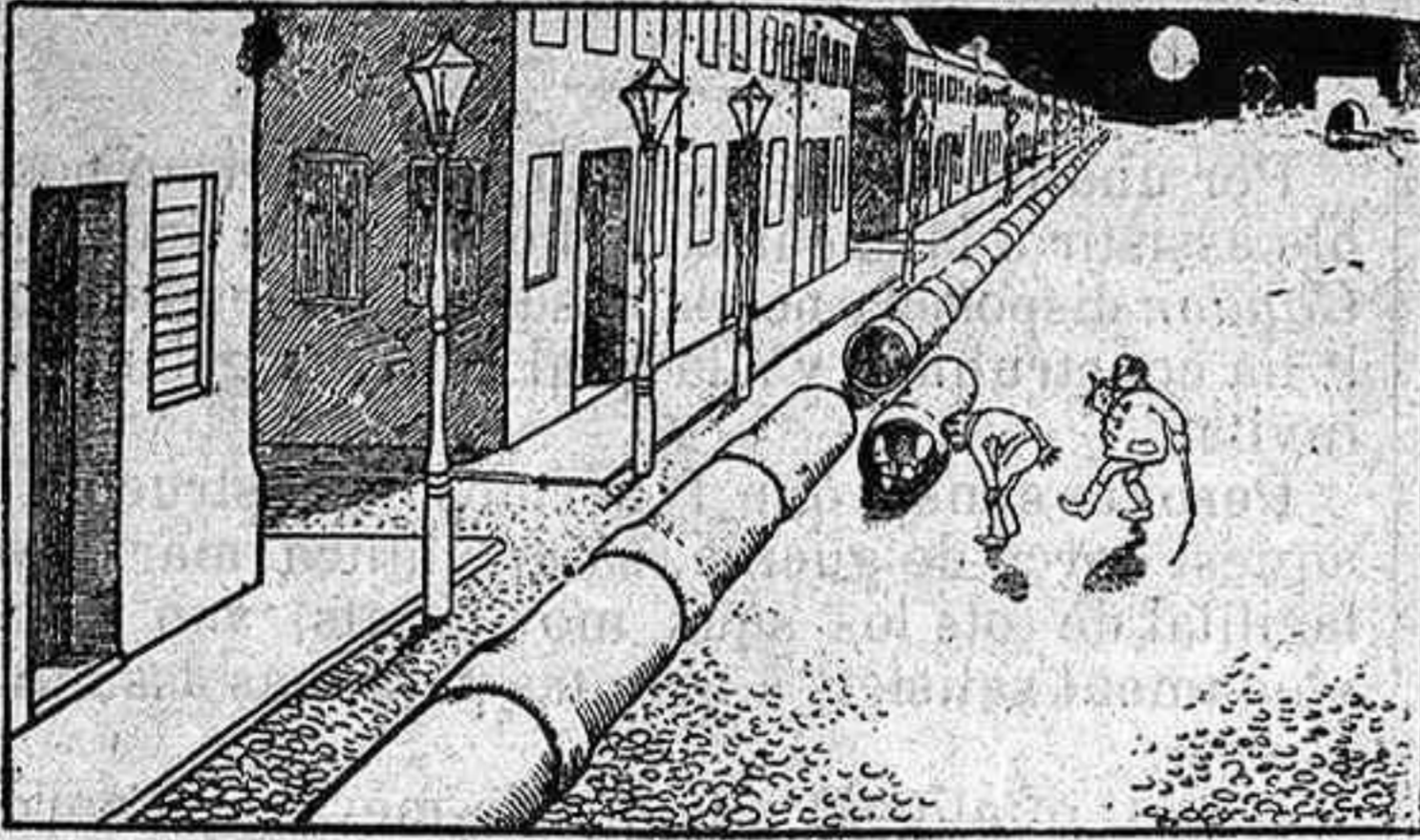
A pesar de haverse obert l' Exposició, aquesta es l' hora que no s' han evaquat encare 'ls quartels de caballeria.

Que no la toquin.

Y aixis podran formar part de la mateixa Exposició.

Una idea: als caballs mentres duri 'l gran certámen se 'ls hi poden donar garrofas á tot pasto.

AVENTURAS D' UN FORASTER.

No sapiguent hont ficarse,
l' home 's va quedá á dormí
dintre un tros de canyeria
de las que posan per 'quí.

L' endemá la pessa aquella
ja l' havian colocada...
Si arriba á estar llesta tota
ha d' aná á sortí á Moncada!

S' entén garrofas del célebre garrofer de Sagunto.

Deya aquest día un fatalista:

—«Cóm voléu que l' Exposició vaji bè, si 'l Palau de la Industria tè tretze naus regulars!»

Contestació de un seu confrare en fatalisme:

—«¿Tretze? Al cap de l' any, una de morta.»

Los únichs que fiats en que l' Exposició s' obriria 'l vuyt de abril, han terminat la seva instalació, son los japonesos.

¡Pobrets!

A pesar de ser japonesos, los han enganyat com á xinos.

Sr. Varela, escolti si es servit, y si no entén lo catalá fassis traduhir lo que vaig á dirli.

Lo brindis que va pronunciar lo día de la inauguració del gran Hôtel internacional no tè res de correcte. De ningú es més impropí que de un extranjer lo de ficarse en las nostras qüestions

interiors. Condemnar als periódichs que censurém al Arcalde, es en boca de un extranjer una verdadera pitada.

Perque, per la nostra part, al condemnar al Arcalde, condemném la imprevisió y 'l despilfarro.

Y aixís, per exemple, los dinars que vosté consum, mes que sigui arrogantse la representació de tota la América llatina, no 'ls pagaré vosté sinó nosaltres.

¿Ho tè entés Sr. Varela?

Per lo tan, en lo successiu menji y calli.

Una noticia consoladora que proba las ventajas de l' Exposició.

«La carn de badella s' ha apujat sis céntims los 400 grams. La de bou sufrirá també una puja.»

La carn nostra es la que baixa:

l' única que va en augment

es la de bou, de badella

y la de 'n Rius y Tauler.

UN EXTRANJER AL «HOTEL INTERNACIONAL.»

Arriba tot carregat
ab l' equipatge que porta
y comensa á repenjarse
al trucador de una porta.

Pero com que tot está
á mitj fé, al tirá 'l cordó
li cau sobre una galleda
y uns quants trastos de pintò.

LOPEZ - EDITOR, LLIBRERÍA ESPANYOLA: Rambla del Mitj, número 20, BARCELONA

4 reales tomo
OBRAS DE A. DUMAS (PADRE)

PUBLICADAS

- UN LANCE DE AMOR.—ERMINIA . . . . . 1 tomo.
- LA BOLA DE NIEVE.—LA NEVASCA . . . . . 1 tomo.
- LA PALOMA.—ADÁN, EL PINTOR CALABRÉS . . . 1 tomo.
- LA BOCA DEL INFIERNO. . . . . 1 tomo.
- FERNANDA. . . . . 1 tomo.

PRÓXIMAS Á PUBLICARSE

- DIOS DISPONE. (2.ª parte de La Boca del in-
fierno). . . . . 1 tomo.
- OLIMPIA. Parte 3.ª y última de id. 1 tomo.
- AMAURY. . . . . 1 tomo.

A. DUMAS (HIJO)

PUBLICADAS

- LA DAMA DE LAS CAMELIAS.
1 tomo.
- LA VIDA Á LOS VEINTE
AÑOS. 1 tomo.

PRÓXIMA Á PUBLICARSE

- EL DOCTOR SERVANS.
UN ROMPIMIEN-
TO. 1 tomo.

LAS LOBAS DE MACHEGUL

2 tomos en 8.º, Ptas. 2
ACABA DE PUBLICARSE
POR ALEJANDRO DUMAS (PADRE)

Folletos literarios

IV

MIS PLAGIOS

Un discurso de Núñez de Arce

POR

CLARIN

(LEOPOLDO ALAS)

Ptas. 1.

LA SERPIENTE NEGRA

POR

GABRIEL MERINO

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

Acaba de publicarse

CAZA FURTIVA

CUENTOS DE TODOS COLORES

POR

M. CUBAS

Un tomo en 8.º con cubierta en colores, Ptas. 1.

LA VIDA EN MADRID EN 1887

POR

ENRIQUE SEPÚLVEDA

Ilustraciones de J. Comba. Un tomo 8.º de más de 500 páginas, Ptas. 5.

Próximo á publicarse

LO PLET DE 'N BALDOMERO

Comedia en tres actos
 PER

J. ROGA Y ROGA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Mi-se-ri-a.*
2. Id. 2.ª—*Ga-vá.*
3. MUDANSA.—*Cara-Cera-Cura.*
4. ANAGRAMA.—*Replá-Perla.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo primer amor.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florestan.*
7. ROMBO.—

R
C I M
C A C A O
R I C A R D O
M A R I A
O D A
O

7. GEROGLÍFICH.—*Per quadros á ca 'n Parés.*

XARADAS.

I.

En l' *invers dos* d' una horta
tot dos donas varen *hu*
que fa un mes morí al Perú
l' hereu del senyor Laporta.

Y com *trés fet* testament
fa cosa de mes d' un any
tota sa herencia pertany
desd' ara á son fill Climent.

RAMÓN PATRODELFO.

II.

Es musical la *tercera*
y la *dos* una vocal;
dihent que *hu-quart* es nom de dona
trobarás en poca estona
qu' es carrer lo mèu *total*.

A. GIBERT.

MUDANSA.

Prop del *tot* vegí una nena,
y *tot* d' amor vaig quedar;
á *tot* volfa estimarla;
mes, al ser al seu costat,
en un *tot* vareig ficarme,
y la ilusió 'm va passar,
al veurer que al *tot* tenia
un *tot* bastant regular
y un *tot* de veu, que, de sopte,
semblava la d' un marrá.

DEUHET DE REUS.

ANAGRAMA.

Ja no puch tenir *total*
Per collir un *tot* de suro
m' he vist en tan gran apuro
qu' he caygut de un *tot* molt alt.

J. P. DE VIDRERAS.

TRENCA-CLOSCAS.

LORD PAU

LYON

UNA NINYERA APURADA.

Remouhen tan Barcelona,
hi ha tants sots aquí y allá,
que ara una bona ninyera
no sab hont aná á voltá.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá.

SUTERO FUROR Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Poble catalá.
- 3 2 1 2 5 6 2.—Nom de dona.
- 2 7 1 6 5 2.—Poble espanyol.
- 5 6 4 2 8.—» catalá.
- 4 7 2 8.—Nom de home.
- 5 2 7.—Moneda.
- 3 6.—Nota musical.
- 4.—Lletra consonant.

F. RIBAS S.

CONVERSA.

- Qué tenías ahir quan passavas per la Rambla, Macari?
- Renegava de la mèva estrella perquè á casa no volen que 'm casi.
- Y com se diu aquesta que t' ha fletxat?
- Entre tots dos ho acabém de dir.

SUTERO FUROR Y C.^a

GEROGLÍFICH.

X
XIN
I
P
V

T. SIMPÁTICH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.